



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci žalobkyně **IC – PARK ENERGO, a.s.**, IČ 26401843, se sídlem Slovanská Alej 24, Plzeň, zastoupené JUDr. Petr Polednem, Ph.D, advokátem, se sídlem Maiselova 15, Praha 1, proti žalované **České inspekci životního prostředí**, se sídlem Na Břehu 267, Praha 9, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované v řízení o námitce žalobkyně podané dne 10. 9. 2014 ve věci vedené u žalované pod sp. zn. ČIŽP/43/000/SR01/0911536,

t a k t o:

- I. Žalovaná je povinna rozhodnout o námitce žalobkyně ze dne 10. 9. 2014 ve lhůtě třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 23 456 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce JUDr. Petra Poledne, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala, aby soud uložil žalované do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o námitce žalobkyně podané v řízení vedené u žalované pod sp. zn. ČIŽP/43/000/SR01/0911536.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.

Žalovaná uložila v roce 2009 žalobkyni pokutu ve výši 750 000 Kč za porušení zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší). Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 9. 11. 2009. Rozhodnutí o pokutě tak následně nabylo právní moci dne 2. 12. 2009. Pokutu žalobkyně uhradila dne 5. 11. 2010 (poslední splátka).

Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o odvolání žalobkyně proti uložení pokuty bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2014, č. j. 6 A 9/2010-59. Ministerstvo životního prostředí následně odvolání žalobkyně vyhovělo a rozhodnutí o uložení pokuty zrušilo dne 11. 8. 2014.

Dne 31. 7. 2014 Celní úřad pro Plzeňský kraj k podnětu žalobkyně rozhodl, že žalobkyni se vrací zaplacená pokuta ve výši 750 000 Kč. Polovinu pokuty vrátí Státní fond životního prostředí a polovinu obec Svojsín jako příjemci pokuty. Žalobkyně obdržela zpět částku 375 000 Kč od Státního fondu životního prostředí.

Dne 10. 9. 2014 žalobkyně podala proti postupu žalované námitku ve smyslu § 159 a § 254 odst. 5 daňového řádu. Podle žalobkyně žalovaná jí měla i bez návrhu vrátit druhou půlku pokuty. V námitce žalobkyně také argumentovala, že příslušná pro rozhodnutí o vrácení pokuty je žalovaná a nikoliv celní úřad.

Žalovaná na námitku reagovala dopisem ze dne 8. 10. 2014, ve kterém žalobkyni sdělila, že zbývající část pokuty byla příjmem obce Svojsín, na kterou se má žalobkyně obrátit. Poukázala na to, že Celní úřad pro Plzeňský kraj dne 31. 7. 2014 rozhodl, že částku 375 000 Kč má žalobkyni vrátit obec Svojsín. Dalším dopisem ze dne 11. 11. 2014 žalovaná dodala, že v dané věci již rozhodl jakožto kompetentní orgán Celní úřad pro Plzeňský kraj. V případě vyhovění žádosti by bylo v dané věci rozhodnuto dvakrát.

Žalobkyně podala dne 28. 11. 2014 k Ministerstvu životního prostředí podnět k zjednání nápravy podle § 38 daňového řádu, neboť se domnívala, že dopis žalované nelze považovat za rozhodnutí o námitce ve smyslu správního řádu. Tento podnět žalobkyně Ministerstvo životního prostředí postoupilo k vyřízení Ministerstvu financí. To však s postoupením nesouhlasilo a podnět vrátilo zpět Ministerstvu životního prostředí. Podnět žalobkyně byl mezi těmito dvěma ministerstvy postupován ještě několikrát.

Nakonec dne 14. 4. 2015 Ministerstvo financí žalované přikázalo, aby ve věci zjedнала nápravu do 30 dnů. Uvedlo, že pokud má žalovaná za to, že není příslušná ve věci rozhodovat a zabývat se námitkou žalobkyně, měla postupovat dle § 75 daňového řádu a postoupit námitku příslušnému správci daně.

Žalovaná dne 4. 5. 2015 dopisem adresovaném Celnímu úřadu pro Plzeňský kraj námitku žalobkyně postoupila tomuto orgánu. Uvedla, že k projednání námitky není příslušná, neboť není příslušným správcem daně.

Dne 12. 5. 2015 Celní úřad pro Plzeňský kraj námitku žalobkyně vrátil zpět žalované. V odůvodnění uvedl, že ve věci již pravomocně rozhodl a nelze o téže věci rozhodnout vícekrát.

Žalovaná dne 12. 11. 2018 dopisem adresovaném Celnímu úřadu pro Plzeňský kraj opětovně námitku žalobkyně postoupila tomuto orgánu. Uvedla, že k projednání námity není příslušná, neboť není příslušným správcem daně.

II. Argumentace účastníků

Žalobkyně namítá, že žalovaná dosud nerozhodla o její námitce ze dne 10. 9. 2014 v rozporu s § 38 odst. 1 písm. c) daňového řádu.

Žalovaná navrhla žalobu zamítnout, neboť se domnívá, že nebyla ve věci nečinná. Zdůrazňuje, že sama žalobkyně se se žádostí o navrácení zaplacené pokuty obrátila na Celní úřad pro Plzeňský kraj. Ten ve věci rozhodl tak, že předmětnou polovinu pokuty má vrátit obec Svojšín, jako příjemce této částky. Žalovaná nemohla o námitce žalobkyně rozhodnout, neboť není v této věci v postavení správce daně.

Žalovaná také trvala na tom, že v tomto řízení není správce daně, tudíž není oprávněna o námitce rozhodnout. Takové rozhodnutí by bylo nezákonné.

III. Předchozí procesní vývoj žaloby

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 5 A 61/2015-54, žalobu zamítl. Shledal, že žalovaná nebyla nečinná, neboť námitku žalobkyně vyřídila jejím postoupením Celnímu úřadu pro Plzeňský kraj dne 4. 5. 2015. Nejvyšší správní soud nicméně toto rozhodnutí městského soudu zrušil rozsudkem ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 As 293/2017-37 a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl: „daňový subjekt může proti postupu správce daně podat námitku ve smyslu § 159 daňového řádu. Podle odst. 2 tohoto ustanovení se námitka podává u správce daně, který úkon provedl. K vyřízení námity tak bude příslušný vždy ten správce daně, který provedl úkon, bez ohledu na skutečnost, zda je v době podání námity příslušným správcem daně v samotném řízení o stanovení daně, či nikoli. ... Žalobkyně podala námitku z důvodu, že žalovaná měla postupovat v souladu s § 254 odst. 4 daňového řádu. Dle přesvědčení [žalobkyně] jí totiž měla žalovaná bez žádosti vrátit část přeplatku ve výši 375 000 Kč. Postup správce daně ve smyslu § 254 odst. 5 daňového řádu, proti kterému byla námitka podána, tak představuje omisivní jednání žalované spočívající v nevrácení uvedené části přeplatku.“

Podle Nejvyššího správního soudu „povinností žalované tak bylo posoudit námitku podanou [žalobkyní] a rozhodnout o ní formálně, tzn. rozhodnutím ve smyslu § 101 a násl. daňového řádu se všemi náležitostmi tam stanovenými. Pokud žalovaná po posouzení námity dospěla k závěru, že důvody v ní uplatněné nejsou oprávněné, bylo její povinností námitku rozhodnutím zamítnout (§ 159 odst. 3 věta druhá daňového řádu), nikoli ji vyříditi toliko neformálním přípisem.“ Nejvyšší správní soud přitom přípis, kterým žalovaná námitku postoupila, za rozhodnutí nepovažoval. Žalovaná měla řízení o námitce zakončit formálním rozhodnutím.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že „žalovaná je v řízení o námitce nečinná, neboť nedostála své povinnosti vydat rozhodnutí o námitce ve smyslu § 101 a násl. daňového řádu.“

IV. Hodnocení soudu

Městský soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci výslovně souhlasili (viz vyjádření žalované z 31. 1. 2019 a žalobkyně z 1. 11. 2018).

Městský soud úvodem zdůrazňuje, že při novém projednání věci je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního).

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku výslovně uvedl, že žalovaná je v dané věci nečinná, neboť o námitce žalobkyně podané dne 10. 9. 2014 nevydala formální rozhodnutí ve smyslu § 101 a násl. daňového řádu. Městský soud není oprávněn se od tohoto závěru Nejvyššího správního soudu odchýlit. Skutečnost, že žalovaná s právním názorem Nejvyššího správního soudu nesouhlasí, může městský soud pouze poznamenat.

Městský soud tedy pouze opakuje právní názor Nejvyššího správního soudu, že povinností žalované je o námitce žalobkyně rozhodnout bez ohledu na otázku, zda v dané věci je příslušným správcem daně či nikoliv. Rovněž městský soud opakuje, že přípis žalované ze dne 4. 5. 2015 nelze považovat za rozhodnutí, kterým by bylo rozhodnuto o námitce žalobkyně. To samé platí o shodném přípisu žalované ze dne 12. 11. 2018. Ani ten nemá náležitosti rozhodnutí dle § 102 daňového řádu.

Žalovaná tedy dosud o námitce žalobkyně ze dne 10. 9. 2014 nerozhodla ve smyslu § 101 a následujících daňového řádu a je tak nečinná ve smyslu § 79 soudního řádu správního.

Soud dodává, že žalobkyně také splnila podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků nápravy a to podáním podnětu k ochraně před nečinností ve smyslu § 38 daňového řádu. Žalobkyně podala dne 28. 11. 2014 k Ministerstvu životního prostředí podnět k zjednání nápravy podle § 38 daňového řádu.

Z výše uvedených důvodů soud žalobě podle § 81 odst. 2 soudního řádu správního vyhověl a žalované přikázal o námitce žalobkyně rozhodnout. Daňový řád v § 159 ani jinde lhůtu pro rozhodnutí o námitce nestanoví. Soud tedy stanovil lhůtu přiměřenou. Za tu považuje lhůtu 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. V takové lhůtě by měla žalovaná být schopna o námitce žalobkyně rozhodnout, neboť s ohledem na její četná vyjádření v této věci je s ní již dobře obeznámena.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla v této věci plný úspěch.

Náhrada nákladů řízení představuje žalobkyní zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2 000 Kč a poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Dále zahrnuje náhradu nákladů právního zastoupení žalobkyně advokátem. Zástupce učinil čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, podání kasační stížnosti, replika k vyjádření žalované ke kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) ve spojení s § 7 bodem 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění].

Vyjádření žalobkyně ze dne 25. října 2016 soud za úkon nepovažoval, neboť šlo o stručné vyjádření, které v dané věci nic nového nepřineslo.

Za každý tento úkon mu náleží režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. To vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad. Celkem tak byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 23 456 Kč.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. února 2019

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.